

Domestica: Arqueologia de la música electrònica a l'era digital

 quaderndelesidees.press/domestica-arqueologia-de-la-musica-electronica-a-lera-digital/

October 5, 2015

Domestica Records és un segell discogràfic sabadallenc dedicat a l'edició en vinil de discs primerencs de l'escena electrònica i experimental. El seu creador, Jordi Serrano, ens explica les seves particularitats i les claus de la supervivència, en un context aparentment tan hostil com l'actual, per a un projecte d'aquestes característiques.

D'ençà que vaig començar amb aquesta aventura, percebo una dificultat més gran per arribar a un públic més proper a nosaltres en comparació amb les demostracions de suport que hem rebut des de l'estranger. És per això que valoro moltíssim aquesta oportunitat per explicar la nostra feina a uns lectors molt més propers (geogràficament) a nosaltres, i m'agradaria agrair l'interès que ha despertat en la revista *Quadern* el projecte de **Domestica Records**.

Domestica Records és una discogràfica dedicada a la cerca (podríem dir-ne «arqueologia musical») de grups pioners i amb poc recorregut en l'escena electrònica i experimental més inicial, tant a Catalunya com a Espanya i l'estranger. Una etapa que comença a finals dels anys setanta i que viu el moment de màxima efervescència als anys vuitanta. Quan parlo de grups amb poc recorregut em refereixo a projectes musicals que, majoritàriament, no varen aconseguir treure ni un sol *single* al mercat, per causes molt diverses. Per tant, treballem amb maquetes la majoria de les quals, actualment, es conserven en condicions precàries a causa del desgast provocat pel temps, i que es varen gravar amb mitjans molt limitats. Això ha marcat la nostra línia estilística, pel que fa a la vessant musical com també a l'estètica.

Essencialment, la nostra tasca es basa en trobar projectes que puguin ser interessants de redescobrir avui dia, busquem els artistes responsables (molts d'ells ja no tenen cap contacte amb el món de la música), els hi fem una proposta i, a partir d'aquí, plantegem el projecte. Editem discos de música en format vinil, en edicions molt limitades i enfocades a un mercat molt especialitzat. Actualment aquesta és la meva principal ocupació, i el passat mes de juliol vaig celebrar quatre anys exactes dedicat plenament a aquesta labor.

Durant els inicis de Domestica, el meu objectiu no era guanyar-me la vida amb la discogràfica, ni a curt o llarg termini. Molt probablement, si el meu objectiu hagués estat aquest, no hauria començat mai i m'hauria dedicat a una altra cosa. Ser realista amb els objectius és una de les premisses bàsiques que, suposo, qualsevol assessor ens podria aconsellar si volem començar amb una nova empresa. Però penso que hi ha

alguns elements o peculiaritats claus per comprendre com o per què ha crescut la companyia. Intentaré sintetitzar-los i potser ens ajudarà a tenir una idea més clara del que és Domestica Records.

El primer d'aquests elements és la voluntat i la necessitat d'oferir quelcom que tenia el convenciment que no existia. Recordo pensar molt sovint: «Si jo no ho faig, no crec que ningú s'hi atreueixi». Aquest pensament pot ser desmotivador o tot el contrari; depèn de com t'ho miris. En el meu cas, ho tenia molt clar. Ara bé, això és tan sols un aspecte més i, per molt fonamental que sembli, no m'hauria servit de res sense tenir un ampli coneixement del mercat on volia ubicar-me. Saber quins canals de promoció i distribució són els més utilitzats, conèixer molt bé els teus competidors o companys i saber a la perfecció quin producte ofereixen, quins són els seus punts forts i els seus punts dèbils... En aquest sentit, em va ajudar moltíssim el fet de ser, des de feia anys, un fervent i compulsiu comprador de vinils i, per tant, algú qui estava molt al corrent de tot el que es movia en aquesta indústria (que és molt petita, per cert).

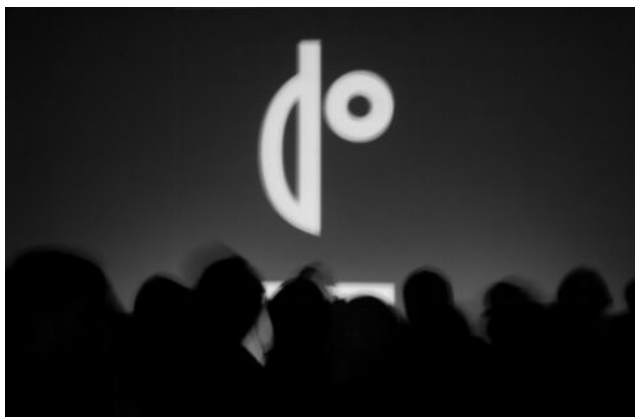

Edició del recopilatori Non Plus Ultra Vol.2 1980-1989. Tiratge de 100 còpies en vinil transparent, inclou targeta numerada i impresa manualment i dossier amb informació detallada.

Que la totalitat d'aquestes petites discogràfiques es promocionin essencialment a través d'Internet és, sense cap dubte, un altre element clau. Internet és (o era, no ho tinc tant clar) gratuït, i quan tens alguna cosa a dir sempre hi ha gent disposada a escoltar. Tanmateix, el públic al qual pots accedir no és local, sinó mundial. I la meua companyia està enfocada a un mercat internacional; si no fos així, no hauria sobreviscut ni a un sol llançament.

Sempre he tingut molt d'interès a redescobrir grups oblidats. I el naixement de la música electrònica té molta relació amb la difusió i distribució d'aparells analògics de producció musical; sintetitzadors, caixes de ritmes... que, a finals dels setanta i principis dels vuitanta, començaren a comercialitzar-se a un preu més assequible per al gran públic. Abans que això succeís, molt poca gent tenia accés a aquests instruments. L'evolució econòmica d'aquests aparells també va lligada a l'aparició de més màquines, de dimensions molt més reduïdes i menys complexes d'utilitzar que les primeres. No hem d'oblidar que, juntament amb aquestes innovacions musicals, van aparèixer simultàniament nous mecanismes d'enregistrament que es podien comprar fàcilment en botigues especialitzades. Si un grup volia unes maquetes per a promocionar la seva música, ja no era necessari passar per un gran estudi; només havien de comprar una

cinta de casset, introduir-la a una Tascam o equivalent, prémer el botó *Rec* i copiar-la les vegades que fos necessari. Trobem l'equivalent avui dia en les plataformes *streaming* com Bandcamp, SounCloud, etc. o els CD. Per tant, es va produir una espècie de democratització pel que fa a l'accés a aquests instruments i a la distribució de la música, i aquesta evolució va provocar l'aparició de moltíssims grups arreu del planeta, essencialment en els països més desenvolupats que, motivats per aquests sons, produïen una música totalment trencadora amb el que s'havia fet fins aquell moment. Molts d'aquests projectes no arribaren a treure cap disc i actualment estan en l'oblit de la gran majoria, però la seva música no ha perdut ni mica de vigència ni d'interès. En molts casos tinc la sensació que és tot el contrari. I és en aquest laberint de grups, artistes, projectes i segells, on m'he embolicat i obsessionat, ja fa uns quants anys, investigant i acumulant informació que m'ha ajudat moltíssim per crear una identitat musical molt personal a Domestica. Tenir l'oportunitat d'ensenyar a un públic divers i internacional una música fresca i diferent, produïda anys enrere i en un context totalment diferent de l'actual però que no ha perdut ni una mica d'originalitat, és una altra de les meves grans motivacions.

*Imatge: Festa de Presentació del recopilatori
Non Plus Ultra Vol.1 1980-1987. Sala Miscelanea
(28-01-2012).*

He deixat per al final un dels elements que em semblen, des del meu punt de vista, fonamentals i que m'han ajudat molt a construir una identitat original i personal lligada amb Domestica: la seva imatge o estètica. Si em dediqués al món del flamenc, dubto molt que l'estètica de la companyia tingués res a veure amb la que té actualment. Simplement tindria referents del món del flamenc, és obvi. No obstant això, partint d'aquests coneixements estètics de l'escena musical on ens trobem, he intentat crear una línia gràfica molt identificable i reconeixible al segell. Cal dir que vaig estudiar un grau superior de Disseny gràfic amb el pensament d'iniciar aquest projecte quan acabés els estudis. Per tant, ja tenia una idea clara de com volia presentar el producte abans de començar: donar un valor afegit als nostres discs, que els compradors dels nostres vinils rebin informació del seu contingut amb tan sols mirar l'embolcall, tractar el disc com un objecte per allunyar-me així de clixés i dissenyar sense cap limitació (només la pressupostària), així com aprofitar el tiratge limitat de no més de 500 còpies per

introduir elements impresos manualment dins un concepte d'avantguarda, han estat premisses indiscutibles des dels inicis. El vinil, pel seu format de gran volum, és ideal per a aquest tipus de treball.

Només espero seguir amb Domestica com fins ara, i per molts anys. No m'agraden els conceptes tancats i no vull tancar-me a cap proposta ni vull deixar de fer el que més m'agrada, i qui sap el que passarà... Sigui com sigui, el nostre públic ho decidirà.

Jordi Serrano

Si t'ha agradat aquest article i vols rebre informació dels pròxims que publiquem, envia'ns el teu nom i el teu correu electrònic.

He llegit i acceptat les condicions establertes en l'[avís legal](#) i [política de privacitat](#).

Jordi Serrano

